

Poison_Ivy

Tương Lai

"Nè nhỏ! Mi dzí Kevin ra sao rồi hả... Có chi mới hông?" - vừa đi, nhỏ bạn vừa gọi chuyện cô bé. Tuy lớn hơn một tuổi, nhưng vì học cùng khóa, lại chung vài lớp, cho nên nhỏ bạn vẫn "mi, ta" với cô bé như bạn thân.

"Fine!" - cô bé trả lời, mắt vẫn không rời cuốn sách hí họa "Archie's Double Digest" - "chẳng có gì mới cả, như nhỏ đã biết đó".

"Hi hi... dzí chúc mi may mắn nhen! Thôi, "tớ"chuồn đây... skip lớp cuối, về đi xem ciné với người yêu" - vừa nói, nhỏ bạn vừa nháy mắt và cười sau khi nhái giọng Bắc "kỳ" của cô bé, rồi rẽ về phía bãi đậu xe.

"Enjoy! See ya later nha, "con mẹ!" - cô bé cũng lém lỉnh đáp lại với giọng Bắc rất, và tiếp tục bước tới thư viện trường.

° ° °

"Click!" Ở đầu bên kia dây nói, phone đã cúp mà hấn vẫn chưa hết sững sờ. Hấn không ngờ lại phải lãnh trách nhiệm đi công tác ở cái xứ khổ ho cò gáy, xứ xa lắc xa lơ kia vào lúc này. Hấn đứng yên, bất động, chiếc cordless phone còn nắm chặt trong tay. Chợt có tiếng leng keng phía cửa sổ vọng lại, hấn nhúu cặp chân mày nhìn về hướng đó: chiếc wind-chime đang lay động theo làn gió nhẹ ủa vào khung cửa hé mở. Cặp chân mày đang kinh nhau bỗng giãn ra, nét mặt dịu lại. Hấn đặt phone xuống bàn, bước tới bên cửa sổ, vuốt nhẹ lên chiếc wind-chime. Hình ảnh cô bé tràn về đầy tâm trí, và hấn bắt đầu trầm tư...

° ° °

"Honey!!"

Tiếng gọi của cô bé làm một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt đang tư lự của hấn. Quay đầu lại, thấy cô bé đang hớt hơ hớt hải chạy tới, đôi sandals rách trên tay, hấn hoảng hồn:

"Có chuyện gì vậy, dear?"

"Sorry... sorry bé tới trễ. Sợ honey đợi lâu quá cho nên đậu xe bên kia đường xong, bé xách guốc lên chạy cho lẹ... hi hi hi..." - cô bé ríu rít nói, khúc khích cười, bỏ đôi guốc xuống đất, rồi ngồi xuống trước mặt hấn sau khi gom một mớ lá rụng làm đệm. Hấn nhìn cô bé, mỉm cười vì thấy cô bé sao ngây thơ và vô tư quá. Hình như chẳng bao giờ có gì vướng bận trong lòng cô bé thì phải. Lúc nào hấn cũng thấy cô bé tươi cười, đùa giỡn, phá phách; không biết sau khi nghe tin hấn phải đi xa, tới vùng hot zone, trong mùa lễ Giáng Sinh này, sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Hấn tự hỏi.

"Mon chère!" - cô bé lắc lắc cánh tay hấn, đem hấn trở về với thực tại - "honey đang suy nghĩ gì mà bản thân vậy?"

- "À... hon đang suy nghĩ về tương lai đó, ma petite" - hấn vẫn chẳng dám xưng "anh" với cô bé.

- "Oh... really?? Trong 'tương lai' của honey có bé hongggg?" - cô bé dài giọng hỏi một cách nhõng nhẽo, và cũng không dám xưng "em". Có lẽ vì dùng tiếng Anh đã lâu, không quen lối xưng hô "anh, em" thông thường, nên cả hai đều cảm thấy hơi ngượng ngịu khi dùng hai từ đó chẳng? Hấn thường gọi cô bé "ma petite", "dear", "honey" thay vì "em"; và cô bé cũng gọi hấn "mon beau", "mon chère" và "honey" thay cho "anh". Thành thoảng còn "ông xã anh" và "bà xã em"... nhưng chỉ trong những lúc cả hai thật mềm lòng.

Tương lai của hấn có cô bé không nhỉ. Hấn lại tự hỏi mình. Hấn biết hấn thương cô bé lắm, thương thật nhiều; và đã từng hứa với lòng rằng sẽ chẳng bao giờ làm tổn thương tới cô bé cả. Hấn đã "hứa yêu em 100 năm nữa" với cô bé rồi mà! Nhưng làm sao hấn có thể thực hiện lời hứa đó đây, khi đang cảm thấy tương lai của chính hấn cũng còn mịt mờ như sương mù London, sau khi nhận được nhiệm vụ mới này. Hấn lo lắng. Hấn băn khoăn.

- "Honey! What's wrong?" - cô bé lại hỏi... nhưng lần này không lắc cánh tay hấn nữa, mà đưa hai bàn tay nhỏ ôm lấy mặt hấn quay về phía mình. Cô bé nhìn chăm chú vào mắt hấn như đang cố tìm dấu vết của sự việc đã xảy ra. Ánh mắt của cô bé trở nên lo lắng hơn khi không thấy hấn trả lời. Có lẽ đoán ra điều gì không ổn, cô bé bỗng ôm chặt lấy hấn thật chặt, như sợ thả tay ra hấn sẽ tan biến vào không gian.

Choàng tay siết cô bé vào lòng, hấn thờ dài. Phải nói sao với cô bé bây giờ đây? Hấn bỗng thấy ghét công việc của hấn quá! Những lúc như thế này, hấn chỉ ước là một công chức bình thường, ngày làm đủ tám tiếng rồi có thể thành thoi ra về, sau đó thoải mái tự do làm bất cứ chuyện riêng tư gì mà chẳng cần phải báo cáo cấp trên; và nhất là chẳng phải đi làm những chuyện đột xuất, nguy hiểm như lần này. Hấn thì thào vào tai cô bé, nói hấn thương cô bé nhiều thật nhiều; nhưng hấn không thể vì lòng ích kỷ cá nhân mà giữ cô bé lại, khi tương lai của hấn đang đi vào ngõ tối. Hấn không muốn, nhưng vì yêu cô bé, hấn đành phải loại bỏ bản thân, hy sinh tình yêu của mình để cô bé có một tương lai tốt đẹp hơn, với một người khác có thể chăm sóc cô bé tận tình hơn - vì giờ đây hấn không thể làm được, bởi công vụ không hẹn ngày về.

Cô bé ôm hấn chặt thêm... đôi bờ vai nhỏ rung rung...

o o o

"Anh!

Cho bé gọi honey là 'anh' và xưng 'em' nhé. Gọi hoài chắc mai mốt cũng sẽ quen thôi. Làm gì cũng có lần đầu tiên mà!

Honey ơi, em đã suy nghĩ kỹ lắm về những lời anh nói. Cám ơn anh đã lo lắng và quan tâm cho em, cho tương lai của em. Nhưng anh yêu, em thà rằng anh lo cho tương lai của 'chúng ta'; và hãy để em được quyền lựa chọn tương lai cho chính mình. Có lẽ anh đang tự hỏi tại sao em lại khờ dại mà từ chối con đường rộng anh đã mở; tại sao em lại chọn lối cũ đầy gai góc và bị phủ kín sương mù? Bởi vì cho đến bây giờ em mới hiểu ý nghĩa thực sự của Tình Yêu. Cám ơn anh đã xóa tan suy nghĩ 'tình yêu là trừu tượng' nơi em, đã cho em biết thế nào là được yêu hết lòng hết dạ bởi một người chẳng có liên hệ ruột rà.

Dễ thương ơi, anh có thể vì yêu em mà hy sinh chính mình, thì em cũng có thể vì anh mà chờ đợi. Thời gian và khoảng cách là hai điều thử thách lớn nhất của chúng ta, phải không anh? Hãy cho phép em đợi anh trở về, honey nhé.

Mãi bên anh".

Xếp lá thư lại, hấn thần thờ và ngơ ngẩn. Không ngờ cô bé lí lắc, ngây thơ này lại có lối suy nghĩ và thái độ cứng rắn, quả quyết như thế. Cô bé đã quyết định đợi hấn, chứ không chịu chùn bước, thì vì có gì mà hấn lại phải ưu tư, sầu não nữa nhỉ. Hấn mỉm cười với chính mình, rồi đứng dậy, vừa thay đồ vừa huýt sáo theo điệu "Thuyền và Biển" quen thuộc. Nhìn chiếc wind-chime cô bé tặng đang treo bên cửa sổ, hấn đi tới ngắm nghía, vuốt ve cho những tiếng leng keng vang lên như muốn nói "I Love You"; và hấn mở cửa sổ ra. Trời hôm nay hình như nắng đẹp hơn...

o o o

- "Honey, what are you thinking?" - cô bé hỏi trong khi đang ngồi dựa vào lòng hấn trên bãi cỏ, tay cầm bánh mì vo viên lại và ném cho những con chim bồ câu đang chờn vờn xung quanh.

- "Oh.. I'm thinking about the future now, my dear." - hấn trả lời. Cũng là một câu trả lời giống hôm trước,

nhưng lần này với giọng điệu lạc quan hơn.

-"Nếu có thể, chúng ta nên bàn về tương lai của hai đứa..." - hấn ngập ngừng rồi tiếp tục - "nói như vậy không có nghĩa là mình phải đính hôn ngay bây giờ, và làm đám cưới vào năm tới... but I want us together... I meant as a couple!"

Cô bé quay mặt nhìn hấn, mỉm cười... đôi gò má ửng hồng, làn mi cong khê chớp. Một cách thật nhẹ nhàng, hấn nâng cằm cô bé lên, nhìn sâu vào cặp mắt đang long lanh ngấn lệ, và hỏi:

-"Let's say... if someone proposes to you, would you accept? Are you ready to be a wife?"

Cô bé rúc đầu vào ngực hấn, không giấu nổi niềm vui pha lẫn với nỗi thẹn thùng, lí nhí đáp:

-"Yeah... why not... if I still can go to school..."

-"I don't see any problem of you going to school!" - hấn ngắt lời và ôm chầm lấy cô bé.

Niềm vui tràn ngập trong tim, hấn thấy nhiệm vụ lần này cũng không nặng nề như lúc đầu nữa; và hai tháng... chắc sẽ trôi qua thật mau...

° ° °

-"Lưu Ly! Wait up!!" - nghe tiếng ai đó gọi tên mình, cô bé dáo dác nhìn trước sau. Thì ra là Hoàng Anh, hai đứa có lớp kế tiếp chung. Cô bé đứng lại, đợi nhỏ bạn tới gần. Chưa kịp nói gì, Hoàng Anh đã lên tiếng:

-"Mi dzí Kevin ra sao rồi hả? Có..."

-"... có gì mới không?... chứ gì?" - cô bé tiếp lời, cắt ngang câu nói của nhỏ bạn rồi khúc khích cười. Mỗi lần gặp, là y chang cái câu hỏi này, cô bé đã thuộc lòng.

-"Fine." - cô bé đáp như mọi khi, nhưng kèm theo một nụ cười bến lển. Hoàng Anh cũng khá tinh, thấy ngay được sự khác lạ đó trên khuôn mặt của cô bé, nên đã không bỏ lỡ cơ hội "đào" thêm ít tin tức cho tờ báo "Tin Hành... Tây" nóng hổi, vừa thổi vừa loan của mình.

-"Ể... mi có quí quá nha! Có gì thì nói lẹ đi, đừng bắt ta phải ra tay thọt lét mi đó ha!" - Hoàng Anh tấn công cô bé với nụ cười tinh quái. Biết cô bé sợ nhột, cho nên Hoàng Anh dùng làm "chiêu bài" hù cô bé hoài.

-"Well.." - cô bé lưỡng lự, nhưng nhìn thấy nhỏ bạn đang dứ dứ ngón tay trở kế bên hông, và còn nheo mắt nhìn cô bé như muốn nói "beware!", làm cô bé chợt nghĩ ra một ý tưởng: bỏ chạy! Vừa mới nhón chân định hành động, thì đã bị Hoàng Anh kéo áo đứng lại, hình như nhỏ bạn đã đoán biết trước cô bé sẽ làm như thế. Không đợi cô bé có thêm phản ứng, Hoàng Anh bắt đầu "xuất chiêu"... và hai đứa lẫn ra thẳm cỏ trong khuôn viên đại học đùa giỡn. Cũng may là cả hai đều đang mặc jeans. Chịu nhột hết nỗi, cô bé la toáng:

-"OK...! Thôi được rồi... ta nói... ta nói... stop giùm đi mà!!"

-"Phải dzị chứ!" - Hoàng Anh cười đắc ý.

-"Well, Kevin was talking about commitment..." - cô bé bắt đầu nói sơ sơ cho nhỏ bạn nghe về những gì mới xảy ra...

-"Dzị có nghĩa là nếu bị giờ Kevin ngỏ ý, mi sẽ gật cái rụp há nhỏ..?"

Với một nụ cười lém lỉnh, cô bé khêu nhỏ bạn:

-"Ể.. bộ mi sợ bỏ mi theo ta, rồi mi bơ vơ hết người nhõng nhẽo hay sao, mà tính gả ta đi vậy?"

-"Mèn... ta chỉ sợ mi đồng ý Kevin thì ta hết cơ hội cuỗm hấn từ tay mi thôi á... hì hì..."

-"Trời! Mi nói thế thì ta đâu còn lối thoát nữa ngoài tự nguyện thò cổ vào bẫy cơ chứ?!"

-"Thế rồi trong đám xuân xanh ấy... có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi... haha.." - Hoàng Anh ngâm nga mấy câu thơ chọc cô bé rồi cười toáng lên. Vừa buồn cười, vừa mắc cỡ, cô bé nheo nhỏ bạn mấy cái đầu đổng làm con nhỏ la làng gọi mẹ:

- "Má ơi, đủ rồi nhe... hi hi hi... để dành mai mốt nhéo ông xã mi đi! À, nếu mi lấy Kevin, thì mi phải đi theo hần nơi này qua nơi khác hoài hoài há?"

- "Ừ... công việc của Kevin là vậy mà. Nhưng đâu có sao, ta ở đâu cũng được không thành vấn đề, chủ yếu là chung sống với ai thôi..." - cô bé trả lời, cảm thấy mặt mình nóng ran, và với ánh mắt xa xăm như đang lạc trong ảo mộng.

- "Hmm... coi mi kìa! Chưa gì đã... mộng du rồi!!" - Hoàng Anh gõ nhẹ lên trán cô bé, rồi tiếp lời một cách hóm hỉnh - "hy vọng tụi mi vui vẻ, hạnh phúc nha, và nhớ đừng quên mời ta uống rượu mừng đó à!"

Cô bé lườm yêu nhỏ bạn:

- "Quỉ á... mời mi uống Sprite pha ớt ngay bây giờ nè... cũng cay cay đâu có thua rượu!"
Rồi nở một nụ cười thật dễ thương:

- "Cám ơn nha, Hoàng Anh."

Đã tới cửa lớp, hai đứa vào chỗ ngồi mà lòng cô bé còn lâng lâng một niềm vui khó tả. Cô bé đang nghĩ tới hần, và mơ về một tương lai, thật gần... %

This post was written by a member. If you use our source on your website please give us credit and link back to vietmessenger.com. Please do not copy our source for commercial purposes.

Hết